

NADINE MATHESON

**DE
PUZZELMAN**

Vertaling Angela Knotter en Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 by NJ Matheson Ltd.
Oorspronkelijke titel: *The Jigsaw Man*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter en Anna Livestro
Omslagontwerp: Massimo Peter-Bille/Bastei Lübbe
Bewerking: Buro Blikgoed
Foto auteur: © Nadine Matheson
Omslagbeeld: © Kornik/Shutterstock; © Ilaszlo/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0655 0
ISBN 978 94 027 6041 5 (e-book)
NUR 305
Eerste druk januari 2021

First published in Great Britain by HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd 2021.
Nadine Matheson asserts the moral rights to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Greenwich Pier, zestien voor zeven 's ochtends; het is eb en Maxwell Thomas laat zijn hond uit langs de rivier. Hij verwacht niet daar lichaamsdelen aan te treffen. Hij loopt over grijze klei en natte kiezelstenen en zigzagt om de stukken hout en afgedankte autobanden heen. Wanneer hij de riem van de hond, Petra, losmaakt, ziet hij op de grond iets glinsteren in de zon. Hij buigt zich voorover en trekt er voorzichtig aan. Gisteren heeft hij nog een middeleeuwse speld en een oude Romeinse munt gevonden. Vandaag zijn het alleen maar wat afgebroken schakels van het kettinkje van een badstop. Teleurgesteld komt Maxwell weer overeind en hij ziet dat zijn hond staat te snuffelen aan iets in de modder. De zomer loopt ten einde, maar de hittegolf duurt nog steeds voort en de temperatuur stijgt gestaag. Maxwell veegt onder het lopen de zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd. Zijn t-shirt plakt aan de vetplooien in zijn buik. Om twaalf voor zeven is hij bij de hond en ziet hij wat haar aandacht heeft getrokken.

‘Jezus! Fuck!’

Hij trekt de hond aan haar halsband terug. Adrenaline raast door zijn lijf en hij voelt zijn hart in zijn oren bonzen. Hetzelfde gevoel als toen hij gisteren die Romeinse munt ontdekte. Nieuwsgierigheid en opwindend, die nu echter snel weer verdwijnen. Daarna nemen afkeer, angst en misselijkheid bezit van hem. De vrije hand waarmee hij zijn telefoon pakt, trilt. De telefoon valt tussen de natte kiezelstenen. Hij veegt het scherm af aan zijn spijkerbroek, controleert of de camera schoon is. Dan neemt hij een foto van de afgehakte arm.

Anderhalve kilometer verderop houdt Heather Roszicky, docent archeologie, toezicht bij het veldwerk van een groep tweedejaarsstudenten op het opgravingsterrein van de oude Deptford Dockyard, aan de oever van de rivier. Het duurt nog een paar uur voordat het hoogwater is, maar ze wil het liefst zo snel mogelijk terug naar haar kantoor. Ze moet het definitieve concept van haar boek over de teloorgang van Lon-

dense rivieropgravingen afmaken voordat haar uitgever haar dreigement haar te vermoorden uitvoert. Ze heeft haar deadline al twee keer gemist en haar voorschot al uitgegeven.

Een gil verstoort de rust en Heather ziet een van de studenten, een meisje dat Shui heet, op haar afrennen. De rest van de studenten deinst achteruit, bij de met mos bedekte stenen vandaan, terwijl Heather zich naar Shui haast die inmiddels op de grond ligt, gestruikeld over een stuk hout.

‘Wat is er?’ vraagt Heather.

Shui schudt haar hoofd en begint te huilen wanneer Heather haar overeind helpt. De studenten praten hard en allemaal door elkaar terwijl ze op Heather aflopen. Iemand pakt haar arm en trekt haar mee naar de in verval geraakte trap naar de voormalige veerboot. Heather voelt de schreeuw omhoogkomen in haar keel wanneer ze naar de donkere modderpoel kijkt en tussen de zwarte en groene brokstukken hout een romp zonder hoofd ziet staan.

Christian Matei, een keukenmonteur, loopt naar Nelson Mews, het laatste doodlopende straatje aan Watergate Street in Deptford. Het is niet ver van de rivier. Even denkt hij dat hij een vrouw hoort gillen, maar het volgende moment wordt hij afgeleid door iemand die, nogal beroerd, trompet speelt. Aangekomen bij nummer 15 doet hij het hek open en gooit zijn lege koffiebekertje naar de afvalcontainer die op de oprit staat.

‘Shit,’ zegt Christian in zijn moedertaal, Albanees, wanneer het bekertje tegen de zijkant van de container ketst en op de grond belandt. Terwijl hij bukt om het bekertje op te rapen, wordt zijn blik door iets getrokken. Een halve meter bij hem vandaan zoemt een zwerm vliegen om een ding dat op de grond ligt. Koffie vermengd met maagzuur baant zich een weg naar buiten. Zijn braaksel spettert over de vliegen die zich meester hebben gemaakt van het gerafelde en in staat van ontbinding verkerende vlees van het afgehakte been.

1

Het belangrijkste was dat ze kalm bleef. Dat ze hem niet liet merken dat ze zich aan hem ergerde. Alweer.

‘Rob, ik heb hier geen tijd voor. Ik kom nog te laat op mijn werk,’ zei Henley, terwijl ze haar sleutels van het tafeltje graaide.

‘Dat is het probleem, jij hebt nooit –’

De rest van zijn woorden ging verloren in de klap waarmee de voordeur dichtging, maar ze wist wat die woorden waren.

Jij hebt nooit tijd. Je werk komt altijd op de eerste plaats.

Inspecteur Anjelica Henley keek nog even om naar het rijtjeshuis met de vers geverfde blauwe deur. Ze vroeg zich af – niet voor het eerst – wat het over haar zei dat ze liever de confrontatie aanging met verkrachters en moordenaars dan met haar eigen man. Ze wierp een snelle blik op haar gezicht in de achteruitkijkspiegel. Door haar overhaaste vertrek had ze niets aan het kleine litteken op haar rechterwang en de donkere kringen onder haar ogen gedaan. Het geluid van haar telefoon onderbrak de verkeersinformatie van BBC London en op het scherm verscheen Stephen Pellacia.

‘Waar ben je?’ vroeg hij bij wijze van begroeting.

‘Jij ook goeiemorgen. Ik rij op Deptford Broadway. Ik ben er over een minuut of tien,’ zei Henley.

‘Kom nog niet naar het bureau. Ik wil dat je een omweg maakt. Het eind van Watergate Street.’

‘Watergate Street? Waarvoor?’

‘We hebben een zaak. Er is daar een zootje lichaamsdelen gevonden, verspreid over verschillende plekken. Nog te vroeg om te zeggen of die van één slachtoffer zijn of van meerdere. Ramouter is al onderweg. Hij ziet je daar.’

Henley trapte op de rem toen een brommer haar sneed. In no time was de spanning er weer, die haar hele lichaam verkrampte. ‘Hoezo heb je Ramouter gestuurd?’ Ze deed een vergeefse poging haar woede niet in haar stem te laten doorklinken. ‘Hoe kom je erbij dat ik –’

Pellacia schonk geen aandacht aan wat ze zei. ‘Ik mail je de CAD-gegevens.’

Henley sloeg met haar hand op het stuur. Het laatste waaraan ze behoefte had, was wel een overenthousiaste en onervaren rechercheur die in haar nek liep te hijgen.

In Watergate Street, een zijstraat van de altijd drukke Creek Road, was het normaal gesproken heel rustig, maar nu, om tien over halfacht, stonden voordeuren open en hadden bewoners zich in groepjes buiten verzameld, zich afvragend wat al die politieauto’s in hun straat deden. De overhangende takken van de kersenbomen vormden een afdak boven de straat, waaronder een mysterieuze schemering ontstond, ondanks de stralende zon. Henley parkeerde haar auto tegenover pub The Admiral, slechts een paar meter van de politieafzetting waarbij ook al aardig wat mensen samendromden.

Rechercheur in opleiding Salim Ramouter stond aan de andere kant van het lint, een stukje bij de kijkers vandaan. Hij droeg een donkerblauw pak, een wit overhemd en een stropdas, en Henley zag dat zijn zwarte schoenen glommen als spiegeltjes. Hij was nieuw in het team, zij het niet nieuw in het korps, en hij zag er nog ‘fris’ uit, nog niet aangetast door de realiteit die zich aan een rechercheur in de straten van Londen maar al te snel opdrong.

Pellacia had tegen haar gezegd dat brigadier Paul Stanford Ramouter onder zijn hoede zou nemen. Dat hij hem wegwijs zou maken, niet zij. Toen Pellacia hen destijds aan elkaar had voorgesteld, was Henley verdiept geweest in het updaten van gegevens op het CRIS, het Crime Reporting Information System. Ramouter leek nu langer dan ze zich hem herinnerde, ruim één meter tachtig. En de baard die hij intussen had, had hij vast gekweekt om te verhullen hoe jong hij was.

Ramouter sloeg zijn armen over elkaar, liet ze het volgende moment weer hangen en besloot toen zijn handen achter zijn rug in elkaar te klemmen. Het zinde haar absoluut niet dat hij er zo gretig en onvoorbereid uitzag. Niet dat zij nu zoveel gezag uitstraalde... Ze had een spijkerbroek, sportschoenen en een *Wonder Woman*-T-shirt aan, en een jasje dat al een week op de achterbank van haar auto lag. Eerder ge-

schikt om op kantoor te zitten dan om de leiding van een onderzoek op je te nemen op een plaats delict.

‘Goeiemorgen, inspecteur.’ Ramouter stak zijn hand uit. Henley schonk er geen aandacht aan.

‘Waar is brigadier Stanford?’ Henley hield haar politielegitimatiebewijs op voor de agent in uniform die het lint omhooghield.

‘Dat weet ik niet. Mij is alleen gezegd dat ik hier op u moest wachten en dat ik u moest vertellen dat rechercheur Eastwood onderweg is naar de Greenwich-locatie met mensen van de uniformdienst en het forensisch team,’ antwoordde Ramouter, terwijl hij zijn hand terugtrok en vervolgens achter Henley aan liep. Voor Nelson Mews 15 bleven ze staan. Twee mensen van de technische recherche, gehuld in blauwe overalls, zaten gehurkt op de grond bewijsmateriaal te verzamelen. Een derde maakte foto’s van de oprit.

‘Je weet toch waar we naartoe gaan, hè?’ vroeg Henley, toen Ramouter zijn hand op het hek legde.

‘We gaan kijken wat er gevonden is, toch?’

‘Ja, dus misschien kun je een van de technisch rechercheurs om een paar schoenhoesjes vragen voor bij de trap naar het water.’

Het was maar een klein stukje van Nelson Mews 15 naar de Watergate Steps. De weg ging over in een smal keienpaadje en ze liepen langs een strook openbaar groen. Een oudere vrouw en een Chinees meisje stonden met een politieman te praten.

‘Dat is Heather Roszicky,’ zei Ramouter. ‘De vinder van –’

‘Ik weet wat ze heeft gevonden.’

Naarmate ze het pad verder afliepen, werd de lucht van de rivier sterker. Een mengeling van stilstaand rioolwater en motorolie. Henley hoorde het water op de met kiezels bedekte oever klotsen. Een groot terras strekte zich uit voor Borthwick Wharf, een voormalig vleesverwerkingsbedrijf en koelhuis verbouwd tot een combinatie van appartementen met uitzicht op de rivier, en bedrijfsruimten.

Anthony Thomas, teamleider van het forensisch team, stond op het terras een paar paarse latexhandschoenen aan te trekken. Er was nie-

mand die Henley méér vertrouwde met een plaats delict. Hij ging bijzonder nauwgezet te werk, en was, belangrijker nog, heel loyaal.

Henley had al twee jaar niet met Anthony op een plaats delict samengewerkt. Een herinnering ontsnapte uit een laatje in haar hoofd: een wazig beeld van Anthony die haar meenam naar een kamer waar ze op een groot stuk plastic moest gaan staan. Het kippenvel op haar huid toen de airconditioning haar in een ijzige kilte hulde. De woorden die ze uit Anthony's mond zag komen maar die ze niet echt hoorde, terwijl hij onder haar nagels krabde en met een kam door haar haar ging, tot het bewijsmateriaal aan haar voeten viel. Het naakte gevoel toen de arts haar onderzocht en haar verwondingen en blauwe plekken op een tekening invulde. Het besef dat zij het misdrijf was... dat was nog heftiger aangekomen dan het mes in haar buik. Ze was opgeleid tot rechercheur, niet tot slachtoffer.

'Ik had jou hier niet verwacht,' zei Anthony. 'Kom je een kijkje nemen?'

'Ik denk het,' zei Henley. Ze was Anthony dankbaar dat hij er verder geen toestand van maakte dat hij haar voor het eerst in twee jaar weer in het veld tegenkwam.

'Mooi, dan wordt het weer als vanouds.' Anthony haalde een bosje schoenhoesjes uit een doos die bij zijn voeten stond en stak het Henley toe. 'Wie heb je bij je?'

Henley stelde hen aan elkaar voor.

'Ah, een groentje. Ik heb er ook een.' Anthony wees naar een jonge man die stokstijf achter hem stond, een camera in zijn hand. Hij had zijn blauwe overall al tot aan zijn kin dichtgeritst. Zijn blik flitste nerveus van Henley naar Anthony. 'Gezellig, hè?' zei Anthony met een diepe zucht. 'Ik zie je beneden.'

'Kom,' zei Henley tegen Ramouter. 'Eens kijken wat we hier hebben.'

Henley keek naar de getatoeëerde romp die zich op zijn minst anderhalve meter van het troebele water van de Theems bevond. De romp was afgehakt bij de nek en bij de dijbenen. Druppeltjes water glinsterden op de witte huid. Hij was duidelijk zo neergezet, tussen de met mos bedekte treden en het rottende, gespleten hout dat ooit onderdeel was geweest

van de pier. Het enige wat Henley met zekerheid kon zeggen, was dat bij een witte man met een voorliefde voor mangatatoeages de benen bij het dijbeen van de romp waren verwijderd, en de armen ter hoogte van de biceps. Het was niet netjes op chirurgische wijze gedaan, zoals bij de lichaamsdelen waarmee Henley een paar jaar geleden was geconfronteerd. De eerste keer dat ze die van elkaar gescheiden armen, benen, hoofd en romp had gezien, gedumpt onder een spoorgewelf in Lewis-ham, was ze min of meer versteend. Intussen had ze geleerd zich te pantseren.

Haar kuitspieren spanden zich terwijl ze zich op haar hurken liet zakken. Het hoofd was net boven de adamsappel afgezaagd. Botsplinters waren blijven hangen in de geribbelde luchtpijp die tussen gefafelde spieren en gestold bloed omhoogstak. Gelig vet en bindweefstel deden denken aan een rauwe, ontlede kip die te lang aan de lucht was blootgesteld. Henley kwam weer overeind en haalde een keer diep adem. De zilte, rottende lucht van de rivier waaide haar tegemoet. Het lukte haar even niet in haar hoofd de scheiding op te trekken tussen de rationele, geharde rechercheur en de beschadigde, nog niet helemaal geheelde vrouw die daar aan het water stond.

Ze deed een stap achteruit en liep toen de Watergate Steps weer op. Ze probeerde de scherpe, onheilspellende tintelingen van zich af te schudden, maar raakte het gevoel dat die romp daar speciaal voor haar was neergezet maar niet kwijt.

2

‘Hoelang hebben we voordat het vloed wordt?’ Henley stond naar de rivier te kijken, naar de golfjes die braken tegen de vervallen pier. Ze wierp een snelle blik op haar horloge. Er waren bijna twee uur verstreken sinds de eerste melding op het alarmnummer.

‘Ik heb op internet gekeken, en om vijf voor tien is het hoogwater,’ antwoordde Ramouter terwijl hij om een half onder water liggende auto-band heen liep, een bedenkelijke blik in zijn ogen. ‘Om kwart over drie was het laagwater. Om twee over halfzeven ging de zon op. Een tijdvenster van drie uur dus om wie dit ook is te dumpen en te hopen dat hij wordt gevonden voordat het hoogwater is?’

‘Misschien,’ beaamde Henley. ‘Maar voor hetzelfde geld is dit hier pas na zonsopgang gedumpt, of al eerder stroomopwaarts voordat het hier aanspoelde.’ Ze liet haar blik over de glazen façade van Borthwick Wharf gaan, lege bedrijfsruimten en werkplekken die uitkwamen op het terras en geen bewakingscamera’s hadden. Henley betwijfelde of de stadsdeelraad beveiligingscamera’s in dit deel van de straat had geplaatst. Zolang ze zich kon herinneren, werd dit stuk van Deptford al verwaarloosd.

‘Heeft iemand eraan gezeten?’ vroeg Henley aan Anthony, die naast haar was opgedoken.

‘Voor zover ik kan vaststellen, is het in situ. De vrouw die de romp heeft gevonden, heeft hem niet aangeraakt. Matei, de bouwvakker, zei ook dat hij niet aan de benen heeft gezeten maar het helpt niet dat hij eroverheen heeft gekotst. Onderweg heb ik een snelle blik geworpen op de plek verder stroomafwaarts waar de armen zijn gevonden. Zo te zien hebben er wel wat schatzoekers omheen gescharreld.’

‘Die heb je altijd.’

De wind ging een beetje liggen en de lucht knetterde zacht van de elektriciteit die vrijkwam uit het nabijgelegen onderstation van het hoogspanningsbedrijf.

‘We beperken de zoektocht naar bewijs tot de directe weg van het

pad naar de romp,' zei Anthony. 'Ik denk niet dat wie die dit ook heeft gedaan hier na afloop nog een kop koffie heeft zitten drinken.'

'Misschien heeft hij geen koffie gedronken, maar als we meegaan in de theorie van Ramouter en de lichaamsdelen hier dus zijn gedumpt, dan is wie dit ook heeft gedaan in ieder geval goed bekend met de rivier,' merkte Henley op. 'We laten jou je werk doen. Ramouter en ik gaan een wandelingetje maken.'

'Waar gaan we heen?' vroeg Ramouter.

'Naar Eastwood.'

'En u wilt gaan lopen?'

Henley moest een gefrustreerde zucht onderdrukken toen Ramouter zijn telefoon tevoorschijn haalde. 'Google Maps zegt dat het zo'n anderhalve kilometer is naar de Greenwich Pier,' zei hij.

'Die lichaamsdelendumper is niet de enige die goed bekend is met de rivier,' riep Anthony, terwijl Henley vastberaden langs het water begon te lopen.

De gouden scepters op de twee koepels van het Old Royal Naval College priemden de wolkeloze lucht in. De kale masten van de gerestaureerde Cutty Shark maakten het historische panorama waarom Greenwich bekendstond compleet. Het was een glansrijke, van blaam gezuiverde versie van de geschiedenis die in schril contrast stond met het aanspoelende afvalwater. Henley bleef staan toen het tot haar doordrong dat ze Ramouters leren zolen niet meer over de keien hoorde glibberen.

'Waar kom je eigenlijk vandaan?' vroeg Henley, terwijl ze wachtte tot Ramouter zijn jasje had uitgedaan en zijn stropdas wat lossier had getrokken. Daarna ging ze wat dichterbij de met mos bedekte muur lopen omdat de vloed begon op te komen.

'Geboren in West Bromwich. Op mijn twaalfde verhuisd naar Bradford.' Ramouter probeerde de modderspetters van zijn broekspijpen te slaan, maar veegde ze alleen maar uit. 'Heel veel hei, geen rivieren. Met de auto waren we er vast sneller geweest.'

'Dit is sneller. Tenzij je graag een halfuur staat te wachten voor de open Creek Road Bridge.'

'Kent u het hier goed?'

Henley negeerde de vraag. Ze zag niet in waarom ze hem zou vertellen dat ze dit pad met haar ogen dicht had kunnen lopen. Dat dit kleine stukje Zuidoost-Londen diep in haar vezels zat. ‘Degene die de romp hier heeft gedumpt, moet deze route hebben genomen. Het is niet logisch naar beneden te lopen, en dan weer terug te gaan naar de straat en naar Watergate Street te rijden. Uit zicht, onder straatniveau. De verlichting zal minimaal zijn geweest.’

‘Maar lichaamsdelen zijn best zwaar.’ Ramouter deed een poging wat sneller te gaan lopen om Henley bij te benen. ‘Het hoofd van een mens weegt minstens vier kilo.’

‘Dat weet ik.’ Henley pakte haar mobiele telefoon die overging. Ze zag wie het was en liet het telefoontje gaan.

‘Hoofd, romp, armen, benen. Dat zijn op zijn minst zes losse lichaamsdelen.’

‘Ook dat weet ik. Wat probeer je me nu eigenlijk te vertellen?’ Henley wachtte tot Ramouter bij haar was en stuurde hem vervolgens verder richting de muur, alsof ze een kind bij zich had.

‘Ik zeg alleen dat dat een hoop dood gewicht is om om drie uur ’s ochtends mee rond te sjouwen.’ Ramouter bleef even staan, een hand tegen de muur, om op adem te komen.

Dat beaamde Henley niet hardop. Ze viste een haarelastiekje uit haar jaszak en trok haar dikke zwarte krullen in een paardenstaart. Ze was vergeten hoeveel energie het kostte over de hellende rivieroever te lopen. Erger nog, ze voelde zich mentaal niet voorbereid op de taak die haar wachtte, met een achter haar aan ploeterende rechercheur in opleiding die geen idee had dat het al heel lang geleden was dat ze de leiding over een onderzoek had gehad.

‘Nogal luguber, hè?’ riep rechercheur Roxanne Eastwood uit toen Henley eindelijk bij de eerste plaats delict was aangekomen. ‘Morgen, Ramouter. Geen verkeerde klus voor je eerste dag.’

Henley had Eastwood in uiterlijk en gedrag altijd het schoolvoorbeeld van een echte rechercheur gevonden. Op dat moment stond ze volledig op haar gemak op de oever van de rivier, de mouwen van haar jasje opgerold, een notitieboekje in haar hand. Ze was goed voorbereid

op de omgeving en droeg een spijkerbroek en sportschoenen die betere tijden hadden gekend.

‘Morgen, Eastie. Hoe voelt het om het bureau uit te zijn?’ vroeg Henley, terwijl haar blik even afdwaalde naar iemand van forensisch die een arm in een zwarte zak deed.

‘Dat kan ik beter aan jou vragen,’ zei Eastwood, een bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

Henley kon de empathie stilletjes wel waarderen en ze legde een hand op Eastwoods schouder.

‘Maar nu je het toch vraagt, het voelt knap beroerd. Volgens mij ben ik verbrand.’ Eastwood wreef met haar hand over haar voorhoofd dat inderdaad nogal rood was. ‘Het forensisch team is bijna klaar. Niet dat ze nou heel veel te doen hebben. In een zak doen en een kaartje eraan.’

‘Waar is Mr Thomas?’

‘Ah, onze illustere schatzoeker. Ik zag hem voor het laatst toen hij richting de winkels ging. Zei dat hij water moest halen voor zijn hond.’ Eastwood schudde haar hoofd. Ze geloofde er duidelijk geen woord van. ‘Ik heb een agent opdracht gegeven hem in de gaten te houden. Het zou me niets verbazen als hij al foto’s van zijn vondst op Instagram heeft gezet.’

‘Ik wil dat hij naar het bureau wordt gebracht. Ramouter kan nog een verklaring van hem opnemen.’ Henley had dat doelbewust zo gezegd om Ramouter te laten zien dat zij de baas was. ‘Als hij een doorsneeag-gerprikker is, was hij hier vast al heel vroeg om van het lage water te profiteren. Waar zijn de armen precies gevonden?’

‘Daar.’ Eastwood trok haar zonnebril van haar neus en wees naar de schuimende golven veroorzaakt door een passerende busboot. De bewuste plek was intussen al onder water verdwenen. Een gevoel van urgentie hing in de lucht terwijl de rivier haar territorium weer opeiste.

‘Heeft hij nog meer gezegd?’

‘Alleen dat hij de tweede arm ongeveer een meter bij de eerste vandaan heeft gevonden.’

‘Een macaber broodkruimelspoor,’ zei Henley.

‘Jij zegt het. En voordat je naar bewakingscamera’s gaat vragen... Er zijn er een heleboel –’

‘Maar geen van alle op dit deel van de rivier gericht.’

‘Precies.’

Henleys mobiel ging weer over. Ze haalde hem uit haar zak en nam op. Na een kort gesprek verbrak ze de verbinding.

‘Dat was dokter Linh Choi. Je hebt haar nog niet ontmoet, maar zij is onze vaste patholoog-anatoom. Ze is net aangekomen,’ vertelde Henley aan Ramouter. Ze veegde het zweet van haar nek.

‘We hebben dus twee armen, allebei de benen en een romp,’ zei Ramouter. ‘Waar is het hoofd?’

Goeie vraag. Henley dacht aan alles wat zich tussen de twee locaties bevond. Een basisschool, twee kinderdagverblijven en een speeltuin, nog afgezien van de flats en de huizen. Ze moest er niet aan denken dat er een hoofd in de zandbak gevonden zou worden.

‘Mag ik even kijken?’ vroeg Henley aan de assistent uit Anthony’s team die net de arm in een zak had gedaan en nu iets in haar notitieboekje schreef.

‘Natuurlijk.’ De assistent ritste de zak weer open en trok het plastic van elkaar.

‘Shit,’ zei Henley binnensmonds. Haar hart sloeg op hol, haar maag maakte een buiteling.

‘O,’ zei Ramouter toen hij over Henleys schouder gluurde. De ene arm zat onder het zand en de steentjes. Sliertjes zeewier zaten over oude littekens geplakt. De tweede arm: slanke pols, de ringvinger iets langer dan de wijsvinger, kapotte nagels. Donkere huid. Henley hoorde Pellacia’s woorden van eerder echoën in haar oren.

Nog te vroeg om te zeggen of die van één slachtoffer zijn of van meerdere.

‘Bel Pellacia,’ zei Henley tegen Ramouter. ‘Zeg dat we twee mogelijke moordslachtoffers hebben.’